

Панич і дівчина

Микола Костомаров

(з польської мови)

В зелененькому гайочку
Дівча рве цвіти;
Їде конем вороненьким
Панич молодий.

І звичайно поклонився,
Із коня злізає.
В дівки личко червоніє,—
Очі понуряє.

— Помагайбі, дівчинонько,
Я в сії діброви
З товаришами уранці
Приїхав на лови.

Тільки лихо! Не потраплю
У село до хати!
Будь-бо ласкава, дівчино,
Скаж, куди держати?

Чи то скоро оця стежка
З лісу в поле вийде?
— Ще зарані пан ласкавий
Додому приїде.

Он то бачиш: дуб високий,
Край його березки;
Коло хутіра улів
Повернулась стежка,

А там вправо проти пущі,
Та до річки — нижче;
Там млиночок і місточок,
А зараз і місце.

Пан подякував дівчині,
Рученьку стискає
Та у губочки цілує
Й на коня сідає.

Сів, ударив острогами...
Не видно його!
Іздихнулось дівчиноньці
Не знаю чого!

2

В зеленому гаю
Дівча рве цвіти;
На конику їде
Панич молодий.

І знову гукає:
— Покаж іншу стежку!
За хутором річка,
Не втраплю к містечку.

Ні мосту проїхать,
Ні перебрести;
Мене, молодого,
Хотіла звести!

"їдь, пане, тим шляхом,
Що вбік від Кургана".
— Спасибі, дівчино!
"Щасливо, мій пане!"

За лісом густеньким
Не видно його!
Здихнула дівчина...
Я знаю чого.

3

В зеленому гаю
Дівча рве цвіти;

На конику їде
Панич молодий.

Й здалека гукає:
— Ох, дівчино мила!
В рівчак був уплівся:
Отак научила!

Тим шляхом не їздять
Із давній години,—
Хіба який хлопець
По хмиз до гущини.

День цілий ганяю;
І кінь не напасся;
Й їздець притомився,
І кінь загасався.

Нап'юсь лиш з криниці
Холодній водиці,
Коня розсідлаю,
Пущу по травиці.

Панич поклонився
І з коня злізає!
Дівча червоніє,
Очиці спускає.

Мовчать та здихають.
Так трохи стояли.
Той дужче, та стиха
Собі розмовляли.

Та вітер, бач, дмухав
Усе по діброві,
Так я й не дослухав
Гаразд їх розмови.

А з очей та з лясів
Те певно узнав,
Що панич об стежці

Дівча не питає.